
THANK YOU,
WORLD

ภาคที่ 2

ธรณีประตู 11

ขอบคุณ โลกใบนี้

ผมมาถึงจุดสิ้นสุดของธรณีประตูเหล่านี้ ในแบบเดียวกับที่ผมมาถึงสถานที่มากมายในชีวิต

ไม่ใช่โดยทำตามแผนที่ที่สมบูรณ์แบบ

แต่โดยไล่ตามเส้นด้ายเส้นหนึ่ง

บางครั้งมองเห็นได้

บางครั้งมองไม่เห็น

บางครั้งแข็งแรงพอจะนำทางผม

บางครั้งบางเบาราวกับความทรงจำ

เมื่อผมเริ่มเส้นทางนี้ ผมไม่ได้กำลังสร้างมหากาพย์

ผมไม่ได้กำลังออกแบบระบบ

ผมไม่ได้พยายามทิ้งร่องรอยไว้

ผมเพียงพยายามทำความเข้าใจ

เข้าใจว่าทำไมบางคนยังคงมีชีวิตอยู่ในตัวเรา

เข้าใจว่าทำไมประสบการณ์บางอย่างจึงไม่ทอดทิ้งเรา

เข้าใจว่าทำไมบาดแผลบางแผลจึงกลายเป็นคำสอน

เข้าใจว่าทำไมเวลาพัดพาหลายสิ่งไป แต่ไม่ใช่ทุกสิ่ง

ทุกธรณีประตูที่คุณได้ข้ามผ่านมา เล่าถึงส่วนหนึ่งของการค้นหานี้

ไม่ใช่ทฤษฎี

ไม่ใช่ปรัชญา

แต่คือการค้นหา

เพราะชีวิตไม่เคยยื่นความจริงที่เด็ดขาดให้ผม

มันยื่นการพบพานให้ผม

ผู้คน

ความรับผิดชอบ

การสูญเสีย

การเดินทาง

ความเจ็บป่วย

การเกิดใหม่

และจากแต่ละสิ่งเหล่านั้น ผมพยายามกลั่นความหมายออกมา

ผมไม่ได้ทำสำเร็จเสมอไป

แต่ผมก็ยังพยายามต่อไป

เมื่อปีผ่านไป ผมเข้าใจว่า “ผู้คนที่ยังอยู่” ไม่ได้ถือกำเนิดจากแบรนด์

มันไม่ได้ถือกำเนิดจากบริษัท

มันไม่ได้ถือกำเนิดแม้แต่จากครอบครัว

มันถือกำเนิดจากคำถามหนึ่ง

ชีวิตหนึ่งจะข้ามผ่านยุคสมัย ประเทศ วัฒนธรรม และผู้คน โดยไม่สูญเสียตัวตนของตัวเองได้อย่างไร?

ผมไม่ได้พบคำตอบในผลลัพธ์

ผมพบมันในความสัมพันธ์

เพราะมนุษย์ทุกคนคือผลผลิตของการสนทนา

ไม่มีใครสร้างตัวเองขึ้นมาได้ลำพัง

ไม่มีใครเติบโตได้ลำพัง

ไม่มีใครช่วยตัวเองให้รอดได้ลำพัง

เบื้องหลังทุกเส้นทาง มีผู้คนมากมายที่มองไม่เห็น

และเมื่อมาถึงตรงนี้ ในที่สุดผมก็อยากให้การยอมรับต่อพวกเขา

ผมอยากขอบคุณทุกคนที่ทิ้งร่องรอยไว้บนการเดินทางของผม

คนที่ยังอยู่

และคนที่ผ่านเข้ามาเพียงช่วงหนึ่งของเส้นทาง

คนที่สอนผม

และคนที่ทดสอบผม

คนที่รักผม

และคนที่โต้แย้งผม

คนที่มอบโอกาสให้ผม

และคนที่สอนให้ผมสร้างโอกาสด้วยตัวเอง

ผมขอบคุณปู่ของผม

พ่อของผม

แม่ของผม

สำหรับสิ่งที่ท่านส่งต่อให้โดยไม่จำเป็นต้องอธิบาย

ผมขอบคุณครอบครัวของผม

ที่ได้ร่วมแบ่งปันกับผม ไม่ใช่แค่วันที่ง่ายดาย แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือวันที่ยากลำบาก

ผมขอบคุณผู้หญิงที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของผม

หลายครั้งพวกเธอมองเห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นก่อนผม

หลายครั้งพวกเธอยื่นความจริงที่ผมไม่อาจมองเห็นได้ลำพังคืนกลับมาให้ผม

ผมขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่ได้พบระหว่างทาง

ผู้คนที่ผมทำงานให้ และผู้คนที่ทำงานร่วมกับผม

เพราะพวกเขาทุกคนได้สอนบางสิ่งแก่ผมในแบบที่ต่างกันไป

ผมขอบคุณประเทศต่าง ๆ ที่ต้อนรับผม

เมืองต่าง ๆ ที่ให้ที่พักพิงแก่ผม

วัฒนธรรมต่าง ๆ ที่แสดงให้ผมเห็นมุมมองที่แตกต่าง

สิ่งเหล่านั้นเตือนผมว่าโลกกว้างใหญ่กว่าความเชื่อมั่นของเรามากนัก

ผมขอบคุณผู้คนที่ทนทุกข์อยู่เคียงข้างผม

เพราะความเจ็บปวดที่แบ่งปันกันสอนบทเรียนที่ความสำเร็จไม่รู้จัก

ผมขอบคุณคนที่จากไปแล้วด้วย

การขาดหายไปของพวกเขาหล่อหลอมผู้ชายที่ผมกลายมาเป็น ได้มากพอ ๆ กับการมีอยู่ของผู้คน

ผมขอบคุณบททดสอบ

การล้ม

ความเจ็บป่วย

ความล้มเหลว

ความกลัว

ค่ำคืนที่ยากลำบาก

คำถามที่ไม่มีคำตอบ

เพราะทุกครั้งที่บางสิ่งแตกสลาย บางสิ่งที่จริงแท้กว่าก็ปรากฏขึ้น

วันนี้ผมไม่เชื่ออีกต่อไปว่าชีวิตหนึ่งวัดกันด้วยสิ่งที่มันพิชิตได้

ผมเชื่อว่ามันวัดกันด้วยสิ่งที่มันส่งต่อ

ด้วยสิ่งที่มันทิ้งไว้ในผู้อื่น

ด้วยสิ่งที่มันทำให้เป็นไปได้

ด้วยสิ่งที่ยังคงมีชีวิตอยู่ เมื่อผู้สร้างมันไม่ได้อยู่ตรงกลางเวทีอีกต่อไป

หากผมได้กลายเป็นอย่างที่ผมเป็นอยู่ นั่นไม่ได้มาจากการตัดสินใจเพียงครั้งเดียว

ไม่ได้มาจากคุณสมบัติเพียงข้อเดียว

ไม่ได้มาจากคนเพียงคนเดียว

มันคือผลของการมีส่วนร่วมนับพัน

ของการพบพาน

ของท่าที

ของถ้อยคำ

ของแบบอย่าง

ของการมีอยู่ของผู้คน

ผลงานนี้มีชื่อของผมกำกับอยู่

แต่มันไม่ได้เป็นของผมเพียงคนเดียว

มันยังเป็นของทุกคนที่ได้ทิ้งรอยประทับไว้ตลอดเส้นทาง ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว

บางทีนี่คือความหมายสุดท้ายของ “ผู้คนที่ยังอยู่”

ไม่ใช่เรื่องเล่า แต่คือการยอมรับ

การยอมรับว่ามนุษย์ทุกคนคือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นร่วมกัน

ผลรวมของความสัมพันธ์

ภูมิศาสตร์ของอิทธิพล

ความทรงจำที่เคลื่อนไหว

และหากในหน้าเหล่านี้คุณได้พบบางสิ่งที่เป็นของคุณ เรื่องราวนี้ก็ไม่ได้เป็นของผมเพียงคนเดียวอีกต่อไป

มันได้กลายเป็นของคุณอยู่บ้างเช่นกัน

นี่คือเหตุผลที่ผมไม่ได้ปิดท้ายด้วยคำอำลา

ผมปิดท้ายด้วยความขอบคุณ

สำหรับทุกคนที่ช่วยให้ผมได้เป็นอย่างที่ผมเป็น

สำหรับทุกคนที่เดินเคียงข้างผม

และสำหรับทุกคนที่จะสานต่อการเดินทาง